

SIRATÓ

Felöltöztettük apámat,
parádésan menjen az Öreg elébe,
ne azt, hanem a fekete nyakkendőt,
ne azt, hanem a fekete cipőt,
s kendővel állat a helyére.

Diszszebkendőt a szivarzsebbe,
fésüljük meg ősz apámat,
csonttá aszalt kezeit törjük imára,
állítsák ki a halotti levelet,
s közben rengjen, fúldokoljon a bánat.

Ládába vele, mint a kutyát,
aztán majd temetés, pap, mise, béke —
oh, isten verje az istent,
halál döglessze a halált meg, zokogjunk.
Parádésan menjen az Öreg elébe.

Budapest

SZEPESI ATTILA (1942.)

FÖLIRAT

hazám, vészek valaha-földje
májusi esőben ázz,
nagyok közt bámész donkihóte,
holnap, meteor-parázs,

kívül barna dombok, erdők, hegyek,
szittyók és nádasok,
május, mégis kiáltozom veled
e mezőben, ahol

kölyök, ki fogad közt pipaccsal
kinézel a lomb alól,
fölötted istentelen angyal
lebeg, szélfújt dalom.

látomásom vért-szivárgó levél,
sehova-úton roppanó avar,
mégis remény,
virág az évezres palánk alatt

A MARS-VEENDÉGHEZ

Gyere ötlábú nézd szemem
Én csak befele látok
Nekünk megadatott a szó
faggatjuk hát a némaságot

Mi tudtunk sárkányt eregetni
Hitünk valaha láng volt
Most virraszt velünk éjszakánk
s az asztalon pohár bor

Jövőnkél kisebbek vagyunk
önjelölt megváltók
Fejünk fölött a füstmadár
károგ jaj de károг!

Hernád

TÖLGYESSY MIKLÓS (1944.)

ÉHSÉG AZ ISTEN ASZTALÁN

Hívó harangok jajaszava
éhség az isten asztalán
nyírség szegénység temploma
világ az óperencián

a kutak mélyén felragyog
a víz legendák rajzanak
a kis cselédlány élni kezd
kinyitja mind a titkokat

hisz nem hiányzik semmi sem
az isten mindent úgy hagyott
sokáig várhat míg az ég
ledob egy döglött csillagot

**